

„Ne vprašaj več: odgovori, kako dolgo se gojite uže v moji imovini z mojim dobrom?“

„Prihodnji četrtek bo že pet let, kar je moj mož pošteno kupil mlin na javni dražbi.“

„Jaz nisem skopuh — kaj je to, štiri tolarje na leto za tak mlin, ki 400—500 tolarjev dobička dá, jeli da? — Štiri tolarje na leto znese jih 20 na pet let, to je najem, ki ga dolgujete meni; — to mi plačaj vale; sem na poti, glej, tje na planino, kjer sekajo drva; — nečem, da ti povem, kdo sem, preskrbi mi haljino, hlače in klobuk. Si me li razumela?“

Marija ga plašno poslušala in spozná, kdo je Martin, — strah pamet nadvlada in izvabi ji besede: „Bog! Martine, vendar le res begún!“

„Molči, velim ti — zadere se nad-njo Martin — molči! če ne, ti pokažem, kako se molči za zmirom. — Čula si, kaj hočem — hajd! čez pet minut mora vse tū biti!“

Marija se ojači ter drhteča hoče oditi, pa Martin ji zabrani in reče:

„Stoj! tvoj mož je župan, kaj ne? — lahko bi jez kako naletel, moram toraj zavarovati se, da me ne izdaš. — Dobro, zdaj idi, to mi bo pa v zastavo tako dolgo, da se povrneš. — Reče in iztrga dete preplašeni materi iz naročja in ji, grozé se, zapové, naj gré.

Marija, na pol mrtva, upoti se po stezi domú, in da je ne bi nobeden vidil, šine odzadej v hišo. Urno odpre zaboj, v katerem je hranila 20 šmarnih tolarjev, ki jih je bil mož dobil v dar. Te vzame v robec, potlej pa poišče še med opravo moževo obleko, ki jo hoče Martin, in na to se urno podá na mesto, kjer je begún čakal jo s spijočim detetom.

Ko Martin prejme, kar je terjal, opomni Marijo, ako ji je drago — življenje, mož kaj pri srcu in dete, naj nikdar nikomur besedice ne zine o tem, kar je dogodilo se — na to pa se zgubi v goščavo.

Marija vzame dete na roke, ga prisrčno poljubi in s solznimi očmi hiti v molitvi proti mlinu. Domú pridši zahvali se Bogú zato, da so možje gospod župnika spremili domú; zakaj sama je laglje premišljevala še le minuli dogodek in se zbrala. Ker je bil mlinar obilo preskrbljen z obleko, kakor sploh bogati ljudje, ni nič zapazil, da bi mu je kaj manjkalo. Pa da to tudi zapazi, bi si bil mislil, da je ljubljena, radodarna žena oblekla kakega nagega siromaka, kar se je večkrat zgodilo, ker je bila jako usmiljenega srca in radodarna. (Kon. prih.)

### Priporočilo novih knjig.

\* Vrednik „Srb. Dnev.“ gospod Ivan Gjorgjević je v Novem Sadu izdal „Радња благовештенског сабора народа србског у сремским карловцима 1861“. Debela knjiga obsega ne samo vse obravnave Karlovške skupščine, ampak vse stare in novejšje listine, ki segajo v državopravne razmere avstrijskega srbskega naroda. Velika hvala gré marljivemu gosp. vredniku, da je na svetli dan postavil srbske pravice, ktere so zagovorniki madjarskega prava že tako zmešali, da, kdor njim verjame, resnico komaj še pozná. Ta knjiga vse jasno svedočuje in zato je jako važna.

\* „Die Mineralquellen zu Krapina = Töplitz, dargestellt von Dr. V. L. Tanzer, Badearzt daselbst. Preis 35 kr. Oest. W.“ Ta knjižica, ki se dobiva tudi v Ljubljani v bukvarnici Giontini-ovi in bo prišla, kakor nam je gosp. pisatelj pisal, tudi v slovenskem jeziku na svetlo, bo dobro došla vsem bolnikom, ki so sami skusili ali saj slišali od velike zdravilne moči, ki jo imajo po celem svetu znane toplice v Krapini. Vse, česar je bolniku vediti treba, kako naj se obnaša v teh toplicah itd., najde v tej izvrstni knjižici.

### Dopisi.

V Zagrebu 28. maja. Š. 20. t. m. se je velika množica sveta, med njo vsi velikaši tukajšni, zbrala v Novih Dvorih blizu Brežč, kjer v mali kapelici v večnem miru počiva Jelačić ban. Zadušnico opravljal je župnik iz Brdovca, spremljano od fisharmonike in od krasnega četverospěva, petega od treh profesorjev izvrstne zagrebške muzikalne šole in od profesorja petja na realki. H koncu gosp. župnik s kratkimi pa krepkimi besedami opiše pomen tega dneva posebno za narodno reč. Mnogokteri od nazočih pa si je mislil na odhodu: „Človek obrača, Bog pa obrne. — Bog daj, da se povsod, al ne samo po smrti, ampak že ob življenji pošteno trud, pošteno delovanje za narodni blagostan in narodno omiko slavi in pripoznava! Posebno pa pri Vas, dragi sosedi naši, treba tega, kjer prijatli narodnosti stopajo trnjevo pot, boreči se z vsakovrstnimi zoperniki, ki jih ni sram danes govoriti in trditi ravno to, kar jim je pred malo leti bilo hud trn v peti. Tolažite se s tem, da tudi dalmatinski Slovani imajo ravno tako gnjusne zopernike kakor so dopisuni v „Triesterici“, „Tagespošti“ in še drugih okaljanih listih; kar je viditi iz grdega nekrologa, ki ga je „Voce dalmata“ liberalni list dalmatinskih Talijanov napisal o lanskem našem „saboru zemaljskem“ in ga je „Pozor“ unidan natisnil v prevodu, v živi dokaz, kakošni so ti liberalci po Dalmaciji. — V političnem našem življenju, kakor sami znate, ni premene nikakošne; „Pozor“ se brani trdno zoper uradnike iz nemško-slavenskih krajev, ter Vam moram reči, da edini od razpoložljivih mož, ki so ga sedaj prislonili pri banskem stolu (rojen Štajarc) kot pošten uradnik, ki se nikdar ni mešal v protinarodne reči, ima mnogo ljudi, ki ga spoštujejo; al pravijo mnogi, ako se enkrat granica predere, ne bo ostalo pri takih redkih možeh, kakoršen je on. To Vam pišem, kakor čujem. — Na železnici se marljivo dela; ravno prvo tretjino železnega mosta Savskega, ki tehta do 9000 centov, rivajo na dozidane krasne poli.

Na Reki 27. maja. Preteklo saboto 24. t. m. je bila krasna veličanska bakljada v čast prevzvišenemu škofu Štrosmajer-ju. Više od 200 gospodov se je podalo z bakljami od čitalnice do županije, za njimi soldaška muzika Konstantinovega polka in neštevilna množina rodoljubov in mestnjanov. Slavni škof so po glasbi nadušeno govorili in med drugim posebno povdarili besedo, da v srcu imajo zastavo, na kateri blišči troje besed: Bog, kralj in narod! Govorili so čez pol ure; med govorom in po govoru so gromoviti živio- in slava-klici do neba doneli. — V nedeljo 25. t. m. ob 9. zjutraj je bil shod pred županijo. Od tamkej smo se podali proti grobniškemu polju v sledečem redu: Prvi je jahal vrli možak, reški podžupan g. Ivan Vončina, potem prvi oddelek županijskih serežanov; zagrebški veliki sodnik, gosp. Mate Matković z novo zastavo županije reške, ki je imela danes blagoslovljena biti; čabarski sodnik gosp. Tome Padavić z narodno zastavo in mrkopoljski sodnik gospod Ante Cuculić z zastavo bivše severinske županije. Za njimi v četerovpreženi kočii belograški škof, svetli g. Venceslav Soić in rečanski veliki župan. Za njima v četerovpreženi kočii kum današnje svečanosti, prevzvišeni diakovaški škof g. Štrosmajer z blagorodno gospo Anko Zmajićevo, kumo nove zastave reške. Za njima pa so pekljali se poslanci vseh hrvasko-slavonskih županij, slovenskih in primorskih okrogov, in naposled je jahal drugi oddelek županijskih serežanov. Vseh kočij bilo je na grobniškem polju blizu 400. — Že na poti so nas srčno sprejeli uneti rečanski dijaki. Na polje pridšega prevzvišenega škofa in kuma je pozdravil spoštovani grobniški župan Filip Žvania. V sredi polja so stali trije tabori, prvi v sredi pripravljen za sv. mašo, drugi na desni za poslance in goste, tretji na levi za gospé in gospodične. Sveto mašo so imeli belograški škof Soić, in po maši so blagoslovili novo zastavo. Blagoslovljeno zastavo je prejel podžupan gosp. Ivan Von-